

Arrest

nr. 70 922 van 29 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 30 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 september 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 7 december 2009 het Rijk binnenkwam, diende op 8 december 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct- commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 april 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest van 26 juli 2011 met nummer 65 108 weigerde de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 2 september 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker bij aangetekende zending van 5 september 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten [E. S. W.]

[...]

en van nationaliteit te zijn : Libanon

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/07/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten last te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel aan dat er sprake is van een schending van substantiële vormvereisten en van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer. Tevens stelt hij dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding:

Zijn betoog luidt als volgt:

"[...]

De bestreden beslissing van uitwijzing dient nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste.

Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing.

De beslissing vermeldt dat deze genomen is door de attaché [P. V. B.] maar draagt geen originele handtekening.

Er figureert enkel een ingescande handtekening op de beslissing.

[...]

Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken met dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont.

De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur ervan.

De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is.

Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste.

[...]

De kwestieuze handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatie-diensten, dat als volgt bepaal[t]:

Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder:

1“elektronische handtekening” : gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.

2 “geavanceerde elektronische handtekening”: elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet:

- a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden*
- b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren*
- c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden;*
- d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord.”*

Als elektronische handtekening wordt dus meer bepaald bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische weg kunnen nagaan.

Evenwel werd de beslissing op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken uitgeprint en verzonden per aangetekende zending zodat er helemaal geen sprake kan zijn van elektronisch verkeer.

[...]

In casu werd de handtekening gekopieerd door middel van een scanner en uitgeprint en daarna per aangetekende zending aan de verzoeker overgemaakt.

Deze handtekening beantwoordt dus niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening.

“La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d'un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l'infini le graphisme d'une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. Il ne présente aucune garantie quant à l'identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document qui porte une telle signature n'a pas plus de valeur qu'une simple photocopie.” (P. Lecocq - B. Vanbrabant, La preuve du contrat conclu par voie électronique, Act. Dr. 2002/3, p. 256)

[...]

- a). De betreffende ingescande handtekening kan in principe door eender wie geplaatst worden;*
- b). De verzoeker maakt geen deel uit van eventueel elektronische verkeer;*

De beslissing werd uitgeprint en per post aan de verzoeker overgemaakt.

De beslissing kon derhalve worden gehandtekend door de attaché [P. V. B.]. Er is geen enkele reden om te aanvaarden dat er in casu sprake is van een elektronische handtekening via elektronisch verkeer.

De administratieve beslissing dd. 02/09/2011 is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig.

“Het manuele karakter is immers een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat er geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt.

Dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kan worden gelijkgesteld, doch niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening kan worden beschouwd.” (zie arrest RvSt, met nr. 193.106, 08/05/2009, 146.718/XIV-18.430)

De bestreden beslissing vertoont derhalve een substantieel vormgebrek.”

3.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“De verwerende partij erkent dat de in de in casu bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aangebrachte handtekening niet op de klassieke wijze werd aangebracht (met vulpen of balpen), maar is de mening toegedaan dat het onjuist is te stellen dat de bestreden beslissing niet zou zijn voorzien van een (geldige) handtekening van een gemachtigde ambtenaar, of nog, dat het voormelde niet kan worden nagegaan.

De gemachtigde ambtenaar heeft wel degelijk en zelfs eigenhandig de beslissing genomen, weze het dat gebruik werd gemaakt van een “gefotokopieerde of gescande handtekening”.

Het betreft hier wel degelijk een “originele” handtekening maar op papier aangebracht door moderne technische middelen.

De juridische basis van deze handelingswijze is vooreerst te vinden in de wet van dd. 09.07.2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch karakter voor elektronische handtekeningen en certificatediensten, dewelke conform is aan de richtlijn 1999/93/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen.

In het bijzonder dient te worden verwezen naar het bepaalde onder art. 4, § 4 en 5 van de genoemde Wet.

Art. 4, §4 voorziet:

“onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening, geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht deze handtekening gerealiseerd is door een natuurlijk dan wel door een rechtspersoon”.

Terwijl het art. 4, §5 stelt:

“een elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid kan worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures kan worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld*
- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat,*
- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatedienstverlener afgegeven certificaat,*
- zij niet met een veilig middel is aangemaakt”.*

Het in casu door de verwerende partij gebruikte systeem voldoet aan de bijlage III van de voormelde wet dd. 09.07.2000 die de eisen in verband met de veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening vermeldt.

Immers:

- de handtekening is op unieke wijze verbonden met de ondertekenaar gezien de naam onlosmakelijk verbonden is met de handtekening van de betreffende persoon. De naam van betrokkene verschijnt bij aanmaak automatisch samen in het kadertje met de handtekening;

- de ondertekenaar is identificeerbaar;
- de ondertekenaar heeft de uitsluitende controle over de middelen nodig voor de totstandkoming van deze handtekening gezien voor elke elektronische handtekening een paswoord en een code dienen ingevoerd te worden die enkel gekend zijn door de ondertekenaar;
- elke wijziging van de gegevens achteraf kan opgespoord worden, Eenmaal een elektronische handtekening wordt geplaatst onder te ondertekenen stukken wordt het document geregistreerd en kan vervolgens niet meer onder gewijzigde vorm worden opgeslagen.

Terwijl de ondertekenaar, [P. V. B.], gekend is als zijnde werkzaam bij de verwerende partij in de hoedanigheid van attaché waardoor hij gemachtigd is beslissingen te nemen in naam van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid. Over de identiteit en hoedanigheid van de ambtenaar die de in casu bestreden beslissing [heeft] genomen kan m.a.w. niet ernstig worden getwijfeld.

Door de verzoekende partij wordt de bevoegdheid van de opsteller overigens ook niet betwist.

De juridische grondslag van voornoemd handelen is bovendien ook te vinden in de wet dd. 20.10.2000 tot invoering van het gebruik van telecommunicatiemiddelen en van de elektronische handtekening in de gerechtelijk en de buitengerechtelijke procedure (B.S. 22.12.2000), die ondermeer artikel 1322 B.W. met een nieuw tweede lid heeft voorzien, luidend als volgt:

“Kan, voor de toepassing van dit artikel voldoen aan de vereisten van een handtekening, een geheel van elektronische gegevens dat aan een bepaalde persoon kan worden toegerekend en het behoud van de integriteit van de inhoud van de akte aantoot”. (Bepaling die inmiddels reeds in werking is getreden).

Aldus staat vast dat de in casu bestreden beslissing wel degelijk werd genomen door de betrokken ambtenaar die daartoe de nodige bevoegdheid heeft en door hem werd ondertekend middels een elektronische handtekening.

Zoals reeds aangetoond betekent de “ondertekening” niet noodzakelijkerwijze een “geschreven” handtekening zoals blijkbaar wordt voorgehouden door de verzoekende partij, maar kan dit ook middels de elektronische handtekening zoals in casu.

Bovendien is in casu ook wel degelijk voldaan aan de voorwaarden om te kunnen spreken van een geavanceerde elektronische handtekening, hoewel dit strikt juridisch genomen zelfs niet hoefde gelet op het bepaalde in art. 4, §5 van de Wet dd. 09.07.2001.

De verwerende partij is, gelet op het voormelde de mening toegedaan dat de in casu bestreden beslissing werd voorzien van een geldige handtekening, en deze is genomen overeenkomstig de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Ten overvloede kan nog worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin het voormelde wordt bevestigd:

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat de elektronische handtekening op de bestreden beslissing, de elektronische weergave is van de handtekening van de betrokken attaché, N. B. Verzoeker betwist evenmin dat attaché N. B. de bevoegdheid heeft om de bestreden beslissing te treffen. De Raad stelt eveneens vast dat verzoeker niet de beslissing op zich betwist, die op elektronische wijze werd overgemaakt, of de onveranderlijkheid ervan, doch wel de elektronische handtekening die op de akte figureert. Geen enkele bepaling in de Vreemdelingenwet noch de door verzoeker geschonden geachte bepalingen stellen dat een beslissing die genomen wordt betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een met inkt geplaatste handtekening dient te dragen. Geen enkele wettelijke bepaling van de Vreemdelingenwet noch daarbuiten verbiedt dat een administratieve akte een elektronische handtekening draagt. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker niet aangeeft op welke wijze een derde toegang zou kunnen hebben tot de elektronische handtekening van attaché N. B. en die op de beslissing zou kunnen plakken. Verzoekers betoog blijft dan ook beperkt tot een gratuite redenering, die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker betwist de rechtsgeldigheid van de rechtshandeling niet en toont met betoog niet aan dat de rechtshandeling ongeldig is. (R.v.V. nr. 23.210 van 19 februari 2009)

Verwerende partij verwijst tevens naar de arresten nrs. 207.655 en 207.656 dd. 24.09.2010 van de Raad van State, waarin deze als cassatierechter uitdrukkelijk geoordeeld heeft dat:

“overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht stelt dat ingevolge het bepaalde in artikel 4 §5, van de Wet elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid aan de elektronische handtekening kan worden ontzegd louter op grond van het feit dat zij in elektronische vorm is gesteld of niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat of niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatieinstantieverlener afgeleverd certificaat of niet met een veilig middel is aangemaakt; dat de algemene stelling van de verzoekende partij dat het niet om een elektronische handtekening zou gaan omdat niet aan de voorwaarden van een geavanceerde elektronische handtekening voldaan zou zijn, dus onjuist is; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens in het bestreden arrest de bewijswaarde van de gescande handtekening van attaché [K. V.] beoordeelt en besluit dat de uiteenzetting van de verwerende partij, “die erop neerkomt dat het te dezen een elektronische handtekening betreft, waaraan bepaalde waarborgen zijn gekoppeld die net beogen uit te sluiten wat verzoeker opwerpt, namelijk dat een derde toegang zou gehad hebben tot de handtekening van de ambtenaar in kwestie, (...) niet kennelijk onredelijk (is)”; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verder besluit dat de loutere bewering van de verzoekende partijen als zou een derde de handtekening “erop geplakt” hebben, bijgevolg niet opgaat en dat “de bestreden beslissing werd genomen en ondertekend door attaché K V”; Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, door aldus te oordelen, de aangehaalde bepalingen niet geschonden heeft.”

3.1.3. Allereerst merkt de Raad op dat verzoeker in gebreke blijft de wetsbepaling weer te geven die zou voorzien dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid enkel *“handgeschreven”* zijn handtekening op een bestuurlijke beslissing zou kunnen plaatsen en dat hij geen gebruik zou mogen maken van meer moderne technieken om dit te doen. De bewering van verzoeker dat de handtekening op de bestreden beslissing, aangezien deze ingescand werd en niet werd gebruikt in het kader van enig elektronisch verkeer, niet kan beschouwd worden als een handtekening in de zin van artikel 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten vindt voorts geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege oordeelde met betrekking tot de gescande handtekening op een door een gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen beslissing dat het *“de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken werd gemaakt”* en *“dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening”* (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Daarenboven moet er benadrukt worden dat, ongeacht of de handtekening die op de bestreden beslissing is aangebracht al dan niet een elektronische handtekening is in de zin van voormelde wetsbepaling, een handtekening er enkel op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing. Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting de stelling van verweerder, die verwijst naar de specifieke beveiligingen die voorzien zijn met betrekking tot de gescande handtekening in het Evibelsysteem en deze onderbouwt met een technische nota, niet dat in casu de ingescande handtekening van attaché P. V. B. enkel en alleen kan geplaatst worden door attaché P. V. B. zelf, daar hij de enige is die beschikt over het vereiste paswoord en de noodzakelijke code om deze handtekening te plaatsen. Hij beperkt zich tot de stelling dat het kan volstaan dat een derde beschikt over de code van ambtenaar P. V. B. om de ingescande handtekening van de betrokken ambtenaar te gebruiken. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat derden over de code en login van de betrokken ambtenaar beschikken. Hij verliest tevens uit het oog dat verweerder bevestigt dat de eerste bestreden beslissing wel degelijk door attaché P. V. B. genomen is en er ook in het door verweerder neergelegde administratief dossier geen gegevens zijn die erop wijzen dat een derde in de plaats van attaché P. V. B. zou hebben beslist. Er wordt derhalve niet aangetoond dat attaché P. V. B. niet de auteur is van de bestreden beslissingen.

De beweringen van verzoeker laten niet toe te besluiten dat enige substantiële vormvereiste werd miskend of dat de bestreden beslissing tot stand kwam met machtsoverschrijding.

De Raad kan verder slechts opmerken geen *“algemeen beginsel van behoorlijk beheer”* te kennen en verzoeker verstrekt in dit verband ook geen toelichting, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan duidelijkheid, onontvankelijk is.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsverplichting en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ook stelt hij dat verweerder een manifeste beoordelingsfout maakte.

Hij verstrekt volgende toelichting:

[...]

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

[...]

Inderdaad, op datum van 02/09/2011 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte geoordeeld om aan de verzoeker in het kader van de gebonden bevoegdheid het bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Er wordt ingevolge de gebonden bevoegdheid geen rekening gehouden met humanitaire omstandigheden.

Op datum van 09/09/2011 diende de verzoeker dan ook een aanvraag in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet in.

De verzoeker heeft inderdaad ernstige psychische problemen die leiden tot zelfmoordneigingen, chaotische gedachtengang, slaapstoornissen, prikkelbaarheid, tremoren, agressiviteit, angst,...

Dit wordt geattesteerd door de psychiater Dr. [V. N.].

Hij schrijft de verzoeker mirtazepine en propranolol voor én sluit een terugkeer naar het land van herkomst volledig uit.

Zolang de procedure in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet hangende is én de verzoeker gezondheidsproblemen heeft, is het vanzelfsprekend dat de verzoeker geen enkel gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

[...]

De bestreden beslissing maakt derhalve een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft een manifeste bestuursfout gemaakt."

3.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

"Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in de toelichting van het tweede middel slechts op heel algemene wijze ingaat op de vermeende schending van de motiveringsplicht. Derhalve is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verzoekers argument dat 'aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen' is stereotiep en zonder betekenis, bij ontstentenis van enige verdere onderbouwing.

Het gegeven dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, na de beëindiging van de asielprocedure, beslist dat aan verzoeker een bevel moet worden gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies), maakt niet dat in het bevel om het grondgebied te verlaten zelf moet worden verwezen naar de motieven van de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (R.v.St. 31 oktober 2006, nr. 164.298; R.v.St. 5 februari 2007, nr. 167.477).

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers tweede middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

De verwerende partij merkt verder op dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 75, §2 van het K.B. dd. 8.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel voorziet uitdrukkelijk:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinquies betekend.”

Terwijl art. 52/3 § 1 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid 1° tot 11° of de in artikel 2 7 § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

In casu dient te worden vastgesteld dat:

- door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27.05.2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen,*
- verzoeker tegen deze beslissing een beroep heeft ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,*
- in arrest nr. 65.108 van 26.07.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd,*

zodat de asielprocedure van verzoeker beëindigd is.

Verwerende partij herhaalt dat de in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet meer is dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan verzoeker werd geweigerd.

De gemachtigde heeft dienaangaande bovendien een gebonden bevoegdheid, en vermag niets anders dan in uitvoering van voormeld art. 75 §2 van het KB dd. 08.10.1981 en art. 52/3 van de wet dd. 15.12.1980, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, nu hij niet is erkend als vluchteling, zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermings[s]tatus.

In casu werpt verzoeker de schending op van artikel 3 EVRM.

Betreffende deze vermeende schending van art. 3 EVRM merkt de verwerende partij op dat aan het door verzoeker bedoelde verdragsvoorschrift is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Bovendien laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 04.02.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling slechts een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verwerende partij, net als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 26 juli 2011, vaststelt dat de psychische problemen van verzoeker een hoog gesolliciteerd gehalte hebben.

Verzoeker beweert op grond van een psychiatrisch attest van dr. [V. N.] ernstige psychische problemen te ondervinden, die leiden tot onder meer zelfmoordneigingen, chaotische gedachtengang en slaapstoornissen.

Gedurende meer dan een jaar, te rekenen vanaf de asielaanvraag, werd evenwel met geen woord gerept over dergelijke medische problemen, evenmin gaf verzoeker enige schijn van psychische stoornis. Meer bepaald stelt verwerende partij vast dat de vermeende psychische problemen slechts opstaken, nadat verzoeker werd geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen hangende de asielprocedure.

Er zijn volgens de verwerende partij derhalve ernstige redenen voorhanden om te twifelen aan de oprechtheid van verzoekers medisch probleem, waardoor verzoeker er geenszins in geslaagd is om een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM aan te tonen.

Verzoeker voert nog aan dat geen enkel gevolg kan gegeven worden aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zolang de procedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hangende is, Nadat de vluchtelingenstatus, evenals de subsidiaire beschermingsstatus hem geweigerd waren én nadat het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker hem ter kennis was gebracht, diende verzoeker op 12.09.2011 immers een aanvraag tot machtiging tot verblijf in, overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29.06.2007)

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich met andere woorden te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de

alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kon helemaal geen rekening houden met het door verzoeker vermelde gegeven van de aanvraag tot verblijfsmachtiging, want op het ogenblik van het nemen van de beslissing was die aanvraag immers nog geeneens ingediend.

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Ten overvloede voert de verwerende partij nog aan dat zelfs indien de aanvraag tot verblijfsmachtiging reeds voor de bestreden beslissing zou zijn ingediend, dat daar geen schorsende werking aan zou toegekomen zijn.

Uit het feit dat een ernstige zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel het grondgebied te verlaten.

(R.v.V. nr. 23.204 van 19 februari 2009)

Op geen enkele wijze heeft verzoeker aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij een manifeste bestuursfout zou hebben gemaakt.

De verwerende partij ziet dan ook niet in op welke manier de bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten een schending van de door verzoeker aangehaalde algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur zou kunnen uitmaken.

De loutere verwijzing naar de juridisch toepasselijke bepalingen en de feitelijke gronden van de bestreden beslissing volstaan in casu om deze ten genoegen van recht met motieven te onderbouwen."

3.2.3.1. Wat de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.2.3.2. Verzoeker geeft daarnaast aan van oordeel te zijn dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt door geen rekening te houden met de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden om medische redenen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat verzoeker pas op 9 september 2011 een aanvraag, om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden aan verweerder overmaakte en dat de bestreden beslissing reeds genomen werd op 2 september 2011. Verweerder kon derhalve bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening houden met een aanvraag die pas een week later zou worden ingediend.

Door de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing in vraag te stellen toont verzoeker evenmin aan dat de bestreden beslissing niet conform de wet werd genomen of dat zij kennelijk onredelijk is.

Het is voorts niet betwist dat de Raad bij arrest van 26 juli 2011 met nummer 65 108 weigerde verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr.

154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

3.2.3.4. Verzoeker toont met zijn toelichting ook geen schending aan van enig ander niet nader omschreven rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur.

3.2.3.5. Aangezien de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verweerder de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden – die werd ingediend nadat de bestreden beslissing werd genomen – niet meer kan behandelen, kan verzoeker ook niet gevolgd worden in zijn bewering dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK